

[O. Andersen.]

stilles med de Opgivelser, som Finansudvalget her har faaet. Den Omstændighed, at det var et slem Uvej, kan altsaa ikke berettigede paagældende til at forlange, at Staten skal træde hjælpende til. Det, der han berettigede Folk til at forlange Statens Hjælp, kan kun være Skadens Størrelse, og jeg har allerede gjort opmærksom paa, at de 19 af de 35, der har indgivet det ene Andragende, har lidt en Skade paa under 500 Kr., og af disse 19 laa endda de 6 under 100 Kr.

Saa forklarede det ærede Medlem Hr. Elgaard videre som Bevis paa, hvilken Ulykke der var overgaaet de paagældende Egne, at de bestaaende Haglskadeforsikringer ikke havde været i Stand til ved egne Midler at klare de Forsikringer, de skulde klare. Jeg er ikke blind for, at saadan ligger Forholdet deroppe; men skyldes det ikke bl. a. den Omstændighed, at disse 35 og det andet Andragendes 255 skadelidte har undraget sig den Forsikringspligt, som de i Virkeligheden havde? Hvis Forholdet havde været det, at alle Jordbrugerne havde haglskadeforsikret, saa vilde disse Selskaber selvfølgelig lettere have været i Stand til at klare de Forpligtelser, de kommer ud for i en Situation som den nuværende; men jo færre der melder sig ind i disse Forsikrings-selskaber netop ud fra dette Haab, at hvis Ulykken kommer over dem, saa træder Staten til, jo vanskeligere vil det ganske naturligt blive for de enkelte Forsikrings-selskaber at klare de Forpligtelser, der opstaar under en Situation som den, der her er Tale om.

Endelig sagde det ærede Medlem Hr. Elgaard, at han ikke rigtig kunde forstaa, at Finansudvalget var saa bange for Konsekvenserne, og i denne Forbindelse henviste det ærede Medlem til, at der for nogle Aar siden var blæst et Hus om oppe i Vendsyssel, og der havde Rigsdagen straks givet den Erstatning, der søgtes om. Ja, netop dette viser jo, hvor forsigtig man skal være. Det ærede Medlem fremdrager nu dette Tilfælde med det Hus i Vendsyssel, og hvis Rigsdagen gik med til at bevilge de her foreliggende Ansøgninger under Henviſning til, at vi i sin Tid havde bevilget en Stormskadeerstatning, saa vilde der være endnu et Eksempel, der kunde bruges, naar der næste Gang fremkom Andragender fra Folk, der havde lidt Skade.

Derfor mener jeg, at man under Forhold som de nuværende og under Hensyn til, at ogsaa Landbrugsministeriet har næg-

tet at anbefale Andragendet, bør undlade at stemme for det Forslag, som det ærede Medlem Hr. Elgaard har motiveret.

Landbrugsministeren (Bording): Det ærede Medlem Hr. Elgaard stillede det Spørgsmaal til mig, om han maatte forstaa mit Svar saaledes, at jeg vilde have de Folk og den Sag i Erindring, hvis Forslaget blev trukket tilbage. Jeg skal hertil sige, at jeg kan ikke i Øjeblikket under Hensyn til Konsekvenserne se nogen Mulighed for at yde dem Støtte, men jeg skal tilføje, at jeg selvfølgelig ikke glemmer de Folk. Det kan man ikke, naar man først har faaet en saadan Sag i Hænde og er blevet klar over, hvor forfærdelig de er blevet ramt; og skulde jeg senere komme til det Resultat, at der var en Mulighed, saa behøver det ærede Medlem ikke være bange for, at jeg saa skal have glemt dem. Jeg kan, som sagt, i Øjeblikket ikke se, at vi kan forsøre at yde Hjælp under Hensyn til Konsekvenserne, og derfor er det, jeg maa tilraade, at man trækker Forslagene tilbage.

Elgaard: Til det ærede Medlem Hr. O. Andersen skal jeg blot gøre den Bemærkning, at jeg vil haabe, at han med samme Energi og Opfindsomhed vil værne Statskassen paa en Række andre Omraader, hvor den kan være udsat for Attentater økonomisk set.

Med Hensyn til Ulykkens Omfang venter jeg ikke, at det ærede Medlem Hr. O. Andersen skal lade sig stærkt paavirke af mine Udtalelser, men jeg kan henvise det ærede Medlem til hans Partifælle, det ærede Medlem Hr. Olufson, som for et Øjeblik siden her fra denne Talerstol sagde, at han havde beset en Del af Skaden, og at det havde vist sig, at den var katastrofal.

Maa jeg dernæst sige: Er der et eneste æret Medlem i denne Sal eller nogen højtæret Minister, der kan give mig Oplysning om, hvorledes de Jordbrugere indenfor disse Kommuner, som har benyttet Saasædsloven, som Rigsdagen med Iver gennemførte i sidste Samling, hvorefter der gives Pante-rettighed i kommende Høst, skal klare dette, naar Uvejret har taget deres Høst? Hvorledes vil man opnaa Kontinuitet mellem de Beslutninger, man træffer det ene Aar og det andet Aar?

Maa jeg dernæst vedrørende begge Andragender sige, at Forslagsstillerne ønsker ikke at faa dem stemt ned, og derfor tager jeg paa Forslagsstillerne Vegne disse to Forslag tilbage.